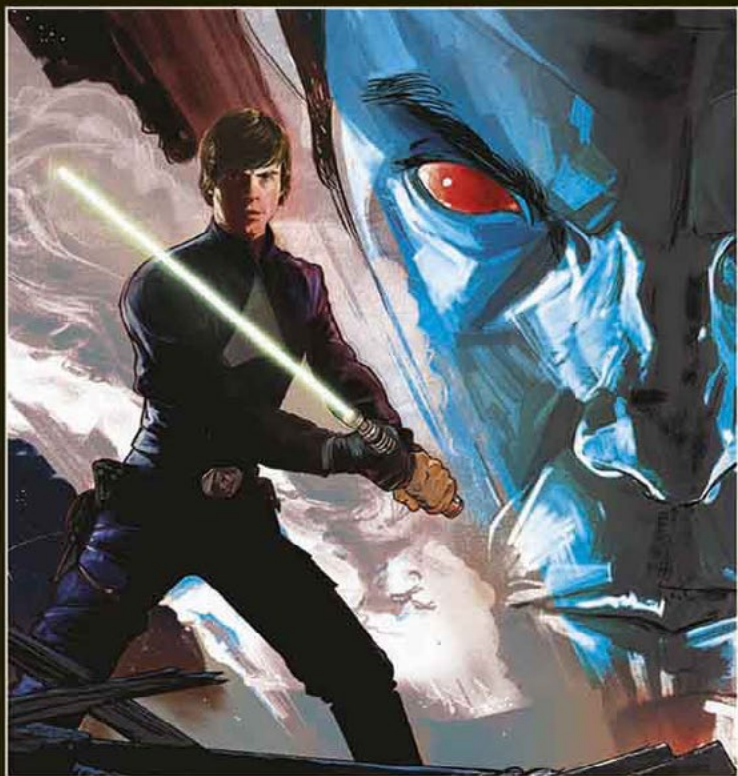

LEGENDS

STAR WARS™

DĚDIC IMPÉRIA

TIMOTHY ZAHN

Star Wars Dědic Impéria

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.egmont.cz
www.albatrosmedia.cz

EGMONT

Timothy Zahn
Star Wars - Dědic Impéria – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

TIMOTHY ZAHN

DĚDIC IMPÉRIA

THRAWNOVA TRILOGIE, DÍL PRVNÍ

EGMONT

KAPITOLA 1

„Kapitáne Pellaeone?“ zavolal hlas v posádkové šachtě na levoboku a překřičel běžný šum hovoru na pozadí. „Zpráva z hlídkové linie: průzkumné lodě právě vystoupily z hyperprostoru.“

Pellaeon se nakláněl přes rameno muže, který měl na můstku *Chimaery* službu u technického panelu, a na volání nereagoval. „Zjistěte, co je to za výchytku,“ nařídil a poklepal světelným perem na displej.

Technik k němu tázavě vzhlédl. „Pane...?“

„Slyšel jsem,“ potvrdil Pellaeon. „Dostal jste rozkaz, poručíku.“

„Ano, pane,“ odpověděl poručík uctivě a pustil se do hledání.

„Kapitáne Pellaeone?“ opakoval hlas, tentokrát blíž. Pellaeon nespouštěl oči z displeje a čekal, dokud neuslyší zvuk blížících se kroků. Pak se s veškerou královskou vážností, kterou mu propůjčilo padesát let služby v Imperiální flotile, napřímil a otočil.

Rázný krok mladého důstojníka znejistěl a pak se prudce zastavil. „Ehm, pane –“ Pohlédl Pellaeonovi do očí a hlas mu pomalu odumřel.

Po dobu několika úderů srdce nechal Pellaeon viset ticho ve vzduchu, dost dlouho na to, aby si toho ti poblíž všimli. „Tady nejste na dobytčím trhu na Shaum Hii, poručíku Tschele,“ řekl nakonec klidným, ale ledově chladným hlasem. „Jste na velitelském můstku

imperialiálního hvězdného destruktora. Rutinní informace se nemohou – opakují, *nemohou* – jen tak pokřikovat zhruba směrem k příjemci. Je to jasné?“

Tschel polkl. „Ano, pane.“

Pellaeon mu ještě chvíli hleděl do očí a potom zlehka kývl. „Tak. Podejte hlášení.“

„Ano, pane.“ Tschel znovu polkl. „Právě jsme obdrželi zprávu od hlídkových lodí, pane. Průzkumníci se vrátili z výpadu do soustavy Obroa-skai.“

„Výborně,“ kývl Pellaeon. „Měli nějaké potíže?“

„Jen malé, pane – domorodci měli zřejmě námitky, když jim vyrabovali centrální systém knihovny. Velitel perutě se zmínil, že se ho pokoušeli pronásledovat, ale setřásl je.“

„To doufám,“ odušil Pellaeon ponuře. Obroa-skai zaujímalo strategickou polohu v hraničních oblastech a zprávy rozvědky nasvědčovaly tomu, že Nová republika výrazně usiluje o jeho členství a podporu. Pokud tam měla v době útoku diplomatické lodě...

Nu, to se brzy dozví. „Ať se velitel perutě hlásí v instruktážní místnosti na můstku, jakmile jeho loď přistanou,“ vydal pokyn Tschelovi. „A hlídkové linie vyhlase žlutý poplach. Odchod.“

„Ano, pane.“ Poručík se otočil v docela dobré nápodobě vojenského „čelem vzad“ a zamířil zpátky ke komunikační konzole.

Byl to mladý poručík... a v tom, pomyslel si Pellaeon s trochou staré hořkosti, to celé vězelo. Za starých časů – když bylo Impérium na vrcholu moci – by bylo nemyslitelné, aby někdo tak mladý jako Tschel sloužil v hodnosti důstojníka na můstku lodi, jako byla *Chimaera*. Jenže teď...

Podíval se na druhého mladíka u technického panelu. Teď naopak nebyl na palubě *Chimaery* téměř nikdo jiný než samí mladí muži a ženy.

Pellaeon pomalu klouzal očima po můstku a cítil, jak mu žaludek svírají ozvěny starého hněvu a nenávisti. Věděl, že ve Flotile byla spousta velitelů, kteří původní Hvězdu smrti vnímali jako nestydatý pokus císaře dostat obrovskou vojenskou sílu Impéria pod své přímé velení, stejně jako už to udělal s veškerou politickou mocí. Když

se rozhodl přehlížet prokázanou zranitelnost bitevní stanice a zahájit stavbu druhé Hvězdy smrti, toto podezření ještě zesílilo. Pro její ztrátu by ve vyšších kádrech Flotily truchlil asi jen málokdo... kdyby ovšem s sebou ve smrtelných křečích nevzala i hvězdný superdestruktor *Executor*.

Ani po pěti letech se Pellaeon neubráníl tomu, aby sebou při vzpomínce na ten výjev nešklubl: neovladatelný *Executor* se sráží s nedokončenou Hvězdou smrti a rozpadá se při mohutné explozi bitevní stanice. Ztráta takové lodi byla zlá sama o sobě a skutečnost, že se jednalo právě o *Executor*, to celé ještě zhoršovala. Tento hvězdný superdestruktor byl osobní lodí Dartha Vadera, a navzdory legendárním – a často vražedným – rozmarům Temného pána se služba na palubě té lodi považovala za rychlou cestu k povýšení.

Znamenalo to, že spolu s *Executorem* zahynula i velká část těch nejlepších mladých důstojníků, poddůstojníků a členů posádky.

Flotila už se z té katastrofy nevzpamatovala. Bez velitelské lodi *Executoru* se bitva zvrhla v naprostý zmatek. Několik dalších hvězdných destruktorů bylo zničeno dřív, než byl konečně vydán rozkaz k ústupu. Pellaeon převzal velení poté, co zahynul předchozí kapitán *Chimaery*. Dělal, co mohl, aby udržel loďstvo pohromadě, ale navzdory jeho úsilí už se jim nepodařilo přejít do útoku proti Rebelům. Místo toho je Rebelové nutili vyklízet jednu pozici za druhou... až se ocitli tady.

Tady, v někdejších stojatých vodách Impéria, s pouhou čtvrtinou soustav, které zůstaly pod imperiální nadvládou. Tady, na palubě hvězdného destruktoru, jehož obsluhu téměř výlučně tvořili pečlivě vycvičení, ale zoufale nezkušení mladí lidé, z nichž mnozí byli ze svých rodných světů naverbováni násilím nebo pod hrozbou násilí.

Tady, pod velením snad největšího vojenského génia, jakého kdy Impérium spatřilo.

Pellaeon se pousmál – byl to neklidný, vlčí úsměv – a znovu se rozhlédl po můstku. Ne, konec Impéria ještě nenastal. Však na to ta samozvaná Nová republika taky přijde.

Podíval se na hodinky. Dvě patnáct. Velkoadmirál Thrawn bude touhle dobou meditovat ve svém velitelském sále... a jestliže

imperální protokol nedovoluje poručíkům pokřikovat přes můstek, pak už vůbec nestrpí, aby byl velkoadmirál při svých meditacích vyrušován interkomem. Mluví se s ním osobně, nebo se s ním nemluví vůbec. „Sledujte dál ty výchyly,“ nařídil Pellaeon poručíkovi u technického stanoviště a zamířil ke dveřím. „Za chvíli jsem zpátky.“

Velkoadmirálův nový velitelský sál se nacházel dvě paluby pod můstkem, v prostoru, který kdysi vyplňovala luxusní kajuta bývalého velitele. Když Pellaeon našel Thrawna – nebo přesněji, když velkoadmirál našel jeho –, jedním z Thrawnových prvních činů bylo, že kajutu obsadil a nechal ji přeměnit v jakýsi druhý velitelský můstek.

Druhý velitelský můstek, meditační místnost... a možná ještě něco víc. Na palubě *Chimaery* nebylo žádným tajemstvím, že v upraveném sále tráví velkoadmirál většinu svého času. Tajemstvím ale bylo, co přesně tam ty dlouhé hodiny dělá.

Pellaeon přistoupil ke dveřím, narovnal si uniformu a dodal si odvahy. Možná to brzy zjistí. „Kapitán Pellaeon jde za velkoadmirálem Thrawnem,“ oznámil. „Mám informa–“

Dveře se otevřely, ještě než to dořekl. Pellaeon se duševně připravil a vstoupil do kalně osvětleného předsálí. Rozhlédl se, a když nespátřil nic zajímavého, zamířil ke dveřím do hlavního sálu, které se rýsovaly pár metrů před ním.

Jediným varováním mu byl závan vzduchu vzadu na krku. „Kapitáne Pellaeone,“ zamňoukal mu do ucha hluboký, skřípavý, jakoby kočičí hlas.

Pellaeon sebou polekaně trhl, ohlédl se a proklel sebe i to malé šlachovité stvoření, které stálo sotva půl metru od něj. „K čertu s tebou, Rukhu,“ zavrčel. „Co to děláš?“

Rukh na něj dlouhou chvíli jen mlčky zíral a Pellaeon cítil, jak mu po zádech stéká kapička potu. V šeru vypadal Rukh s velkýma tmavýma očima, vystouplou čelistí a lesklými, jako jehly ostrými zuby ještě děsivěji než za obvyklého osvětlení.

Tím spíš tak působil na někoho, jako byl Pellaeon – na někoho, kdo věděl, k čemu Thrawn Rukha a ostatní Noghrie využívá.

„Dělám svou práci,“ odpověděl nakonec Rukh. Téměř nedbale pokynul štíhlou rukou ke vnitřním dveřím a Pellaeon zahlédl

záblesk nože, který vzápětí zmizel v Noghriho rukávu. Zabiják sevřel dlaň, pak ji zase rozevřel a pod tmavošedou kůží se mu pohybovaly ocelové svaly. „Smíte vstoupit.“

„Děkuji,“ zavrčel Pellaeon. Znovu si narovnal uniformu a otočil se zpátky ke dveřím. Když přišel blíž, otevřely se, a on jimi vstoupil – Do tlumeně osvětleného muzea umění.

Zastavil se hned za dveřmi a užasle se rozhlédl. Stěny i klenutý strop pokrývaly dvojrozměrné malby a plastiky, některé mohly být dílem lidských rukou, ale většina byla zřetelně cizího původu. Také tu stály nejrůznější sochy, některé přímo na podlaze, jiné na podstavcích. Uprostřed sálu se nacházel dvojitý kruh opakovacích displejů, vnější prstenec byl o něco vyšší než ten vnitřní. Obě sady displejů – alespoň ty, na které Pellaeon viděl – rovněž zobrazovaly umělecká díla.

A uprostřed dvojitého kruhu, v přesné kopii admirálského křesla z velitelského můstku, seděl velkoadmirál Thrawn.

Seděl bez hnutí. Modročerné vlasy se mu leskly v kalném světle a bleděmodrá kůže působila chladně a cize na postavě, která jinak vypadala veskrze lidsky. Hlavou se opíral o opěrku, oči měl přivřené a mezi víčky bylo vidět rudé záblesky.

Pellaeon si olízl rty. Náhle zapochyboval, zda bylo moudré takto vpadnout do Thrawnovy svatyně. Jestli se velkoadmirál rozzlobí...

„Pojďte dál, kapitáne,“ vstoupil Thrawnův tichý modulovaný hlas do Pellaeonových myšlenek. Oči měl dosud přivřené na pouhé šterbinky. Drobným a pečlivě odměřeným pohybem ruky opsal půlkruh kolem sebe. „Co si o tom myslíte?“

„Je to... velmi zajímavé, pane.“ Na nic víc se Pellaeon nezmohl, zatímco kráčel k vnějšímu kruhu displejů.

„Všechno je to samozřejmě holografické,“ pokračoval Thrawn a Pellaeonovi připadalo, že v jeho hlase zaslechl náznak lítosti. „Sochy i obrazy. Některé už jsou nenávratně ztracené, další jsou na planetách, které nyní okupuje Rebelie.“

„Ano, pane,“ přikývl Pellaeon. „Říkal jsem si, že by vás zajímalo, admirále, že se průzkumníci vrátili ze soustavy Obroa-skai. Velitel perutě bude za pár minut připraven podat hlášení.“

Thrawn pokýval hlavou. „Podařilo se jim vniknout do centrálního systému knihovny?“

„Získali přinejmenším část informací, které jste žádal,“ oznámil Pellaeon. „Ještě nevím, jestli stačili svůj úkol dokončit – zřejmě došlo k pokusu o pronásledování. Velitel perutě si ale myslí, že je setrásl.“

Thrawn chvíli mlčel. „Ne,“ řekl nakonec. „Ne, tomu nevěřím. Zvlášť jestli ti pronásledovatelé patří k Rebelii.“ Zhluboka se nadechl, narovnal se v křesle a poprvé od chvíle, co Pellaeon vstoupil, otevřel své rudé žhnoucí oči.

Pellaeon jeho pohled bez mrknutí opětoval. Byl na to docela hrdý. Většina císařových vrchních velitelů a dvořanů se před těma znepokojivýma očima necítila dobře. A vlastně ani před samotným Thrawnem. Právě proto nejspíš velkoadmirál strávil velkou část své vojenské kariéry v Neznámých oblastech, kde se snažil dostat barbarské části galaxie pod imperiální nadvládu. Svými úspěchy si vysloužil titul válečného lorda a právo nosit bílou velkoadmirálskou uniformu – stal se jediným nečlověkem, kterému tu poctu císař udělil.

Ironií osudu byl kvůli tomu ještě nepostradatelnější při pohraničních taženích. Pellaeon často přemítal, jak by asi dopadla bitva o Endor, kdyby na *Executoru* nevelel Vader, ale Thrawn. „Ano, pane,“ řekl. „Hlídkové linii jsem vyhlásil žlutý poplach. Máme přejít na červený?“

„Zatím ne,“ odpověděl Thrawn. „Ještě máme pár minut. Povězte mi, kapitáne, víte něco o umění?“

„Ech... mnoho ne,“ vypravil ze sebe Pellaeon. Náhlá změna tématu ho poněkud zmátla. „Nikdy jsem neměl čas se mu věnovat.“

„Měl byste si ten čas udělat.“ Thrawn ukázal na displeje po své pravici. „Malby ze Saffy,“ prohlásil. „Asi 1550 až 2200 let před Impériem. Povšimněte si, jak se styl mění – třeba tady – při prvním kontaktu s Thennqorou. A tamhle –“ ukázal na levou stěnu, „– jsou ukázky paonnidského umění extrassa. Všimněte si podobností s ranými díly ze Saffy a vaathkreeskými plochými sochami z poloviny 18. století před Impériem.“

„Ano, už to vidím,“ přisvědčil Pellaeon, ne tak docela upřímně. „Admirále, neměli bychom –?“

Zarazil se, když vzduch proťal ostrý hvizd. „Můstek velkoadmirála Thrawnovi,“ ozval se z interkomu napjatý hlas poručíka Tschela. „Pane, útočí na nás!“

Thrawn klepnul do interkomu. „Tady Thrawn,“ řekl nevzrušeně. „Přejděte na červený poplach a popište mi, co se děje. Pokud možno klidně.“

„Ano, pane.“ Rozsvítila se tlumená poplašná světla a Pellaeon zaslechl houkání varovných sirén, které k nim doléhalo z chodby. „Senzory zaznamenaly čtyři útočné fregaty Nové republiky,“ pokračoval Tschel stále ještě napjatým, ale teď už mnohem lépe ovládaným hlasem. „K tomu nejméně tři perutě stíhaček typu X-wing. Symetrické formace ve tvaru V se blíží po vektoru našich průzkumných lodí.“

Pellaeon tlumeně zaklel. Jediný hvězdný destruktork s převážně nezkušenou posádkou proti čtyřem útočným fregatám a jejich stíhacímu doprovodu... „Motory na plný výkon,“ křikl k interkomu. „Připravte se na skok do hyperprostoru.“ Vykročil ke dveřím –

„Zrušte ten rozkaz, poručíku,“ řekl Thrawn, stále ledově klidný. „Posádky stíhaček TIE do lodí; aktivujte deflektorní štíty.“

Pellaeon se k němu otočil. „Admirále –“

Thrawn ho zarazil zdvižením ruky. „Pojďte sem, kapitáne,“ poručil velkoadmirál. „Podíváme se na to, co říkáte?“

Zmáčkl tlačítko, a přehlídka umění rázem zmizela. Sál se proměnil v miniaturní můstek. Na stěnách a dvojitém kruhu displejů se zobrazily informace z kormidla, pohonných systémů a zbraní. Z volného prostoru se stal holografický taktický displej, v jehož rohu blikala koule označující útočníky. Nejbližší nástěnný displej uváděl odhad ETA dvanáct minut.

„Průzkumné lodě mají naštěstí dostatečný náskok, takže nejsou v ohrožení,“ poznamenal Thrawn. „Nuže. Pojďme zjistit, s kým máme tu čest. Můstku: nařídte třem nejbližším hlídkovým lodím, ať zaútočí.“

„Ano, pane.“

Na hologramu se tři modré tečky vychýlily z hlídkové linie, aby se střetly s útočníky. Pellaeon koutkem oka zahlédl, jak se Thrawn

předklonil v křesle, když útočné fregaty a doprovodné X-wingy zareagovaly a upravily kurz. Jedna z modrých teček pohasla –

„Výborně,“ poznamenal Thrawn a znovu se opřel. „To mi stačí, poručíku. Stáhněte zbylé dvě hlídkové lodě a nařídte plavidlům ze čtvrtého úseku, ať uhnou útočníkům z cesty.“

„Ano, pane,“ řekl Tschel zcela zmateně.

Pellaeon jeho zmatek velice dobře chápal. „Neměli bychom alespoň dát znamení zbytku flotily?“ navrhl a ve vlastním hlase uslyšel napětí. „*Death's Head* by tu mohla být za dvacet minut a většina ostatních lodí do hodiny.“

„Přivolat další lodě je to poslední, co právě teď potřebujeme, kapitáne,“ podotkl Thrawn. Když vzhlédl k Pellaeonovi, na rtech se mu usadil slabý úsměv. „Někteří z našich protivníků to možná přežijí, a my přece nechceme, aby se o nás Rebelie dozvěděla. Nebo snad ano?“

Otočil se zpátky ke svým displejům. „Můstku: proveďte obrat o dvacet stupňů na levobok a natočte nás velitelskou věží přímo proti útočníkům. Jakmile proniknou za vnější perimetr, čtvrtý úsek hlídkové linie se za nimi znovu zformuje a začne jim rušit vysílání.“

„A-ano, pane. Pane –?“

„Nemusíte rozumět, poručíku,“ řekl Thrawn ledově. „Jenom poslouchat rozkazy.“

„Ano, pane.“

Displeje ukázaly *Chimaeru*, jak se otáčí podle velkoadmirálových rozkazů, a Pellaeon se opatrně nadechl. „Obávám se, že tomu nerozumím ani já, admirále,“ promluvil. „Když se k nim natočíme velitelskou věží –“

Thrawn ho znovu umlčel zdvižením ruky. „Dívejte se a uče se, kapitáne. To stačí, můstku: zastavte obrat a udržujte polohu. Vypněte deflektorní štíty hangáru a zesilte všechny ostatní. Eskadry stíhaček TIE: jakmile to půjde, odstartujte. Vzdálíte se dva kilometry přímo od *Chimaery*, potom zamíříte ve volné formaci vstříc útočníkům. Plná rychlost, zonální útočný vzor.“

Počkal na potvrzení rozkazu a pak se podíval na Pellaeona. „Už tomu rozumíte, kapitáne?“

Pellaeon sešpulil rty. „Obávám se, že nikoli,“ přiznal. „Teď už je mi jasné, že loď jste otočil proto, abychom stíhačky kryli při opouštění hangáru, ale ten zbytek není nic jiného než klasický uzavírací manévr Marg Sabl. Na něco tak jednoduchého přece neskočí.“

„Naopak,“ opravil ho Thrawn chladně. „Nejenže na to skočí, ale také je to zcela zničí. Dívejte se, kapitáne. A uče se.“

Stíhačky TIE odstartovaly. Vyrazily pryč od *Chimaery*, pak se pomocí éterických kormidel prudce obrátily a prohnaly se kolem mateřského hvězdného destruktora jako sprška z jakési exotické fontány. Lodě útočníků si jich všimly a změnily kurz –

Pellaeon překvapeně zamrkal. „Co to u všech impérií provádějí?“

„Pokoušejí se o jedinou obranu proti Marg Sablu, kterou znají,“ řekl Thrawn, v jehož hlase zaznívalo nepřehlédnutelné uspokojení. „Anebo přesněji o jedinou obranu, které jsou z psychologického hlediska schopni.“ Kývl směrem ke svítící kouli. „Víte, kapitáne, té jednotce velí nějaký Elomin... a Elominové prostě nedokážou zvládnout nestrukturovaný útočný profil správně provedeného Marg Sablu.“

Pellaeon zíral na útočníky, jak se přesouvají do zcela neúčinného obranného postavení... a pomalu mu docházelo, co Thrawn právě udělal. „Ten útok hlídkových lodí před pár minutami,“ řekl. „Vy jste z *toho* dokázal poznat, že jsou to elominské lodě?“

„Studujte umění, kapitáne,“ řekl Thrawn téměř zasněně. „Když pochopíte umění jistého živočišného druhu, pochopíte i ten druh.“

Napřímil se v křesle. „Můstku: uveďte loď do plné rychlosti. Připravte se připojit k útoku.“

Za hodinu bylo po všem.

* * *

Dveře instruktážní místnosti se zavřely za velitelem perutě a Pellaeon se zadíval na mapu, která dosud svítila na displeji. „Vypadá to, že Obroa-skai je slepá ulička,“ řekl lítostivě. „V žádném případě nemůžeme postrádat tolik vojáků, kolik by taková pacifikace stála.“

„Prozatím ještě ne,“ souhlasil Thrawn. „Ale jen prozatím.“

Pellaeon se na něj přes stůl zamračil. Thrawn si pohrával s datakartou, zamyšleně ji třel mezi ukazovákem a palcem a zíral průzorem

na hvězdy. Na rtech mu pohrával zvláštní úsměv. „Admirále?“ zeptal se Pellaeon opatrně.

Thrawn se ohlédl a jeho svítící oči spočinuly na Pellaeonovi. „To je druhý dílek skládky, kapitáne,“ řekl tiše a zvedl datakartu. „Dílek, který jsem hledal více než rok.“

Prudce se otočil k interkomu a klepl do něj prstem. „Můstku, tady velkoadmirál Thrawn. Spojte se s *Death's Head*; informujte kapitána Harbida, že dočasně opustíme flotilu. Ať pokračuje v taktickém průzkumu zdejších soustav a rabuje planetární databanky, kdekoli to půjde. Potom nastavte kurz k planetě zvané Myrkr – v navigačním počítači je její poloha.“

Můstek potvrdil rozkaz a Thrawn se otočil zpátky k Pellaeonovi. „Vypadáte bezradně, kapitáne,“ nadhodil. „Mám za to, že jste o Myrku nikdy neslyšel.“

Pellaeon zavrtěl hlavou a neúspěšně se pokusil vyčíst něco z velkoadmirálova výrazu. „Měl bych?“

„Pravděpodobně ne. Zná ho jen málo lidí, převážně pašeráci a nespokojenci – prostě spodina galaxie.“

Odmělčel se, krátce upil ze šálku, který měl u lokte – podle vůně to bylo silné forvishské pivo – a Pellaeon raději zůstal zticha. Ať mu chce velkoadmirál sdělit cokoli, udělá to, až sám uzná za vhodné. „Na zmínku o něm jsem úplnou náhodou narazil asi před sedmi lety,“ pokračoval Thrawn a odložil šálek. „Mou pozornost tehdy upoutal fakt, že ačkoli je planeta obydlena nejméně tři sta let, Stará republika i Jediové ji vždycky nechávali na pokoji.“ Nepatrně povytáhl jedno modročerné obočí. „Co byste z toho usuzoval, kapitáne?“

Pellaeon pokrčil rameny. „Že je to nějaká hraniční planeta, někde moc daleko na to, aby se o ni někdo staral.“

„Velmi dobře, kapitáne. To byla i moje první domněnka... jenže tak to není. Myrkr se ve skutečnosti nachází pouhých sto padesát světelných let odsud – blízko naší hranice s Rebelií a hluboko v prostoru někdejší Staré republiky.“ Thrawn pohlédl na datakartu, kterou stále držel v ruce. „Ne, skutečné vysvětlení je mnohem zajímavější. A mnohem užitečnější.“

Pellaeon se na datakartu také podíval. „A to vysvětlení je prvním dílkem té vaší skládanky?“

Thrawn se na něj usmál. „Opět velmi dobře, kapitáne. Ano. Myrkr – anebo přesněji jeden z tamějších domorodých tvorů – je prvním dílkem. Druhým je svět zvaný Wayland.“ Zamával datakartou. „Svět, jehož polohu díky Obroanům konečně znám.“

„Blahopřeji,“ řekl Pellaeon, kterého najednou ta hra přestala bavit. „Smím se zeptat, co je to vlastně za skládanku?“

Z Thrawnova úsměvu přeběhl Pellaeonovi mráz po zádech. „Jediná skládanka, která stojí za sestavení, samozřejmě,“ odpověděl velkoadmirál tiše. „Úplné, totální a naprosté zničení Rebelie.“

KAPITOLA 2

„Luku?“

Hlas zněl tiše, ale naléhavě. Luke Skywalker se zastavil uprostřed důvěrně známé krajiny na Tatooinu – známé, ale podivně zdeformované – a ohlédl se.

Stála tam právě tak známá postava a sledovala ho. „Ahoj, Bene,“ řekl Luke a vlastní hlas zněl jeho uším zvláště. „Dlouho jsme se neviděli.“

„Skutečně dlouho,“ řekl Obi-Wan Kenobi vážně. „A obávám se, že do příště to potrvá ještě déle. Přišel jsem se rozloučit, Luku.“

Krajina jako by se vlnila a chvěla a malá částička Lukovy mysli se najednou rozpomněla, že spí. Spí ve svém apartmá v Císařském paláci a zdá se mu o Benu Kenobim.

„Ne, já nejsem sen,“ ujistil ho Ben a odpověděl tak na Lukovu nevyslovenou myšlenku. „Vzdálenost, která nás dělí, už je příliš velká na to, abych se před tebou objevil v jakékoli jiné podobě. A teď se mi uzavírá i tato poslední cesta.“

„Ne,“ slyšel Luke sám sebe. „Nemůžeš nás opustit, Bene. Potřebujeme tě.“

Ben lehce pozvedl obočí a přes rty mu přelétl náznak jeho starého úsměvu. „Ty mě nepotřebuješ, Luku. Jsi Jedi, mocný v Síle.“ Úsměv zmizel a Benovy oči jako by se na okamžik soustředily na něco, co

Luke neviděl. „V každém případě,“ dodal tiše, „já o tomhle nerozhoduji. Otálel jsem příliš dlouho a svou cestu z tohoto života k tomu, co je za ním, už nemohu odkládat.“

Zachvěla se vzpomínka: Yoda leží na smrtelné posteli a Luke ho prosí, aby neumíral. *Mocný jsem v Síle*, řekl mu mistr Jedi tiše. *Ale ne tak mocný.*

„V životě už to tak chodí,“ připomněl mu Ben. „I tebe ta cesta jednoho dne čeká.“ Jeho pozornost se znovu někam zatoulala, pak se opět vrátila. „Vládněš Sílou, Luku, a s vytrvalostí a kázní budeš ještě silnější.“ Benův pohled zpřísněl. „Ale nikdy nesmíš polevit v ostražitosti. Císař je mrtev, ale temná strana je dosud mocná. Nikdy na to nezapomeň.“

„Nezapomenu,“ slíbil Luke.

Ben se zatvářil vlídněji a znovu se pousmál. „Ještě budeš čelit velkým nebezpečím, Luku,“ pronesl. „Ale také najdeš nové spojení – tam, kde bys je nejméně čekal.“

„Nové spojení?“ opakoval Luke. „Co jsou zač?“

Přízračný obraz se zachvěl a zeslábl. „Ale teď už sbohem,“ řekl Ben, jako by Lukovu otázku vůbec neslyšel. „Měl jsem tě rád jako syna, jako žáka i jako přítele. Ať tě provází Síla, dokud se opět neshledáme.“

„Bene –!“

Ale Ben se odvrátil, jeho obraz se rozplynul... a Luke dokonce i ve snu věděl, že je nenávratně pryč. *Jsem tedy sám*, řekl si. *Jsem poslední z rytířů Jedi.*

Připadalo mu, že zaslechl Benův hlas, slabý a nezřetelný, jako by přicházel z veliké dálky. „Ne poslední ze starých rytířů Jedi, Luku. První z nových.“

Hlas se vytrácel, až ztlchl úplně... a Luke se probudil.

Chvilí zůstal jen tak ležet, zíral na odlesky světél z Imperial City tančící na stropě nad jeho postelí a přemáhal dezorientaci způsobenou náhlým probuzením. Dezorientaci a také nezměrný smutek, který vyplnil jádro jeho bytosti. Nejprve mu zavraždili strýce Owena a tetu Beru; potom Darth Vader, jeho pravý otec, položil za Luka svůj život; a teď mu byl odebrán dokonce i duch Bena Kenobiho.

Potřetí v životě osiřel.

S povzdechem se vysoukal zpod deky, oblékl si roucho a nazul trepy. Součástí jeho apartmá byla malá kuchyňka a během pár minut si namíchal pití, mimořádně exotický nápoj, který ho naučil Lando při své poslední návštěvě na Coruscantu. Potom si k pásku roucha připevnil světelný meč a vyšel na střechu.

Luke byl proti tomu, aby Nová republika přesunula své sídlo sem na Coruscant, a ještě více byl proti tomu, aby se její nezkušená vláda usadila ve starém Císařském paláci. Celá ta symbolika byla špatná, zvlášť když se jednalo o zřízení, které – podle jeho názoru – přikládalo symbolům až příliš velkou váhu.

Ale navzdory těmto stinným stránkám musel připustit, že výhled ze střechy paláce je úchvatný.

Několik minut stál na kraji střechy, opíral se o kamenné zábradlí, které mu sahalo k hrudi, a chladný noční vánek mu čechral vlasy. Dokonce i v noci bylo v Imperial City rušno jako v úle; světla vozidel se mísila s pouličním osvětlením a vytvářela jakési pohyblivé umělecké dílo. Nízká mračna, ozářená jednak městským osvětlením, jednak vzdušnými spídry, které jimi prolétaly, se táhla na všechny strany jako tmavý tesaný strop, stejně nekonečný jako samotné město. Daleko na jihu rozeznával hory Manarai, jejichž zasněžené vrcholky podobně jako mraky z velké části ozařovaly odlesky světél z města.

Hleděl na hory, když vtom se dvacet metrů za ním tiše otevřely dveře.

Ruka mu automaticky sklouzla ke světelnému meči, ale hned se zase zastavila. Pocit z té postavy, která procházela dveřmi... „Tady jsem, Threepio,“ zavolal.

Ohlédl se a uviděl C-3PO, jak se k němu šourá přes střechu a vyznačuje obvyklou směs úlevy a starostí. „Zdravím vás, pane Luku,“ řekl droid a naklonil hlavu, aby se podíval na hrnek v Lukově ruce. „Moc se omlouvám, že vás ruším.“

„To nic,“ odpověděl Luke. „Potřeboval jsem trochu čerstvého vzduchu, to je všechno.“

„Jste si tím jistý?“ zeptal se Threepio. „I když samozřejmě nehodlám vyzvídat.“

Luke se přes svou náladu neubránil úsměvu. Byt současně prospěšný, zvědavý a zdvořilý se zlatému droidovi nikdy příliš nedařilo. Alespoň ne bez toho, aby při tom působil komicky. „Možná jsem trochu sklíčený,“ naznačil Luke a znovu se zahleděl nad město. „Se-stavit skutečnou, funkční vládu je o dost těžší, než jsem si myslel. A také těžší, než si myslela většina členů rady.“ Zaváhal. „Ale hlavně mi dnes večer chybí Ben.“

Threepio chvíli mlčel. „Vždycky byl na mě hodný,“ řekl nakonec. „A na Artoo samozřejmě taky.“

Luke zvedl hrnek ke rtům a skryl za ním další úsměv. „Ty máš jedinečný pohled na vesmír, Threepio,“ poznamenal.

Koutkem oka zahlédl, jak Threepio ztuhl. „Snad jsem vás neurazil, pane Luke,“ řekl droid úzkostlivě. „Rozhodně jsem to neměl v úmyslu.“

„Neurazil jsi mě,“ ujistil ho Luke. „Vlastně jsi mi tlumočil Benovu poslední lekci.“

„Promiňte?“

Luke usrkl ze svého nápoje. „Vlády a planety jsou důležité, Threepio. Ale když se podíváš zblízka, zjistíš, že to všechno tvoří lidé.“

Následovala krátká pauza. „Ach tak,“ řekl Threepio.

„Jinými slovy,“ pokračoval Luke, „Jedi se nesmí nechat pohltit záležitostmi galaktického významu natolik, aby ztratil ze zřetele jednotlivé lidi.“ Podíval se na Threepio a usmál se. „Nebo jednotlivé droidy.“

„Ach. Už rozumím, pane.“ Threepio naklonil hlavu směrem k Lukovu hrnku. „Odpusťte mi, pane... ale smím se zeptat, co pijete?“

„Tohle?“ Luke se podíval na hrnek. „To mě před nějakou dobou naučil Lando.“

„Lando?“ opakoval Threepio. Nesouhlas v jeho hlase nešlo přeslechnout. Bez ohledu na naprogramovanou zdvořilost neměl droid Landa nikdy v oblibě.

Což nebylo příliš překvapivé – vzhledem k okolnostem, za nichž se poprvé setkali. „Ano, ale navzdory takovému pochybnému původu je to docela dobré,“ sdělil mu Luke. „Říká se tomu horká čokoláda.“

„Aha. Chápu.“ Droid se napřímil. „Tak tedy, pane, jestli vám opravdu nic není, asi zase půjdu.“

„Jasně. Mimochodem, co tě sem vůbec přivedlo?“

„Poslala mě princezna Leia, samozřejmě,“ odpověděl Threepio, viditelně překvapený, že se Luke vůbec musí ptát. „Říkala, že vás něco trápí.“

Luke se usmál a potřásl hlavou. Na Leiu se dalo spolehnout, že vždycky najde způsob, jak ho rozveselit. „Předvádí se,“ zamumlal.

„Promiňte, pane?“

Luke mávl rukou. „Leia předvádí své nové jediské schopnosti, to je celé. Ukazuje mi, že i uprostřed noci dokáže vycítit mou náladu.“

Threepio naklonil hlavu na stranu. „Ale ona vypadala, že má o vás opravdu starost, pane.“

„Já vím,“ řekl Luke. „Nemyslel jsem to vážně.“

„Aha.“ Zdálo se, že Threepio o tom přemýšlí. „Takže jí mám sdělit, že jste v pořádku?“

„Jistě,“ přikývl Luke. „A když už tam budeš, řekni jí, ať se o mě nebojí a jde zase spát. Její návaly ranní nevolnosti jsou dost zlé samy o sobě, nemusí při nich být k smrti unavená.“

„Vyřídím jí to, pane,“ slíbil Threepio.

„A taky jí řekni,“ dodal Luke tiše, „že ji mám rád.“

„Ano, pane. Dobrou noc, pane Luku.“

„Dobrou, Threepio.“

Díval se za odcházejícím droidem a zalila ho nová vlna úzkosti. Threepio by to samozřejmě nepochopil – vždyť to nechápal ani nikdo z Prozatímní rady. Jenže Leia byla ve třetím měsíci těhotenství a většinu svého času trávila právě *tady*...

Otrásl se, ale chladným nočním vzduchem to nebylo. *Temná strana je zde mocná*. Yoda to kdysi řekl o jeskyni na Dagobahu – jeskyni, ve které Luke svedl souboj s Darthem Vaderem, z něhož se nakonec vyklubal on sám. Vzpomínky na čirou moc a přítomnost temné strany ho trápily ještě několik týdnů poté. Teprve mnohem později si uvědomil, že Yoda mu chtěl tím cvičením ukázat, jak dlouhou cestu má ještě před sebou.

Přesto ale čas od času přemítal, jak ta jeskyně asi vznikla. Přemítal, jestli tam kdysi nemohl žít někdo, kdo byl mocný v temné straně Síly.

Podobně jako císař, který žil kdysi tady...

Znovu se zachvěl. K zbláznění na tom bylo to, že v paláci žádné podobné ohnisko zla necítil. Když radu poprvé napadlo, že by se mohla přesunout sem do Imperial City, její zástupci se ho na to pro jistotu zeptali. Musel zatnout zuby a říct jim – ne, nezdá se, že by tu přetrvávaly zbytkové účinky císařovy přítomnosti.

Ale to, že je necítil, ještě neznamenal, že tu opravdu nebyly.

Potrásl hlavou. *Nech toho*, poručil si přísně. Když se bude lekat každého stínu, nic tím nezíská, leda paranoii. Za jeho nočními můrami a špatným spaním nejspíš nebylo nic jiného než napětí, s nímž sledoval, jak se Leia a ostatní snaží přeměnit vojenské povstání ve vládu založenou na občanské společnosti. Leia by se k téhle planetě určitě ani nepřiblížila, kdyby měla nějaké výhody.

Leia.

Luke se s námahou uklidnil a vyslal své jediské smysly. Uprostřed horní části paláce cítil Leiinu ospalou přítomnost. A také přítomnost dvojčat, která v sobě nosila.

Chvilí ten částečný kontakt udržoval, jen zlehka, aby ji ještě víc neprobudil, a opět žasl nad zvláštním dojmem z nenarozených dětí v jejím lůně. Byly pravými dědici Skywalkerů; už jenom to, že je vůbec cítil, dávalo tušit, jak mocná je s nimi Síla.

Tak si to alespoň vykládal on. Doufal, že se na to jednoho dne Bena zeptá.

A teď o tu možnost navždycky přišel.

Potlačil náhlé slzy a přerušil kontakt. V ruce ho studil hrnek; zhltnul zbytek čokolády a naposledy se podíval kolem sebe. Na město, na mraky... a v duchu také na hvězdy, které se nacházely nad nimi. Hvězdy, kolem nichž se točily planety, na kterých žili lidé. Miliardy lidí. Mnozí z nich dosud čekali na svobodu a světlo, které jim Nová republika slibovala.

Zavřel oči před jasnými světly a stejně jasnými nadějemi. Neexistovala žádná kouzelná hůlka, pomyslel si unaveně, která by všechno obrátila k lepšímu.

Ani pro rytíře Jedi.

Threepio se odšoural z pokoje a Leia Organa Solo se s unaveným povzdechem znovu zabořila do polštářů. *Poloviční vítězství je lepší než žádné*, blesko jí hlavou staré úsloví.

Úsloví, kterému ani na minutu nevěřila. Podle ní bylo poloviční vítězství zároveň poloviční porážkou.

Ucítila dotek Lukovy mysli a znovu si povzdechla. Jak doufala, setkání s Threepio jeho temnou náladu trochu prosvětlo; ale když droid odešel, znovu se o něj pokoušela sklíčenost.

Možná by za ním měla jít sama. Popovídat si s ním o tom, co ho posledních pár týdnů trápí.

Sotva znatelně se jí sevřel žaludek. „To nic,“ řekla konejšivě a zlehka si pohladila břicho. „To nic. Jenom si dělám starosti o vašeho strýčka Luka, to je celé.“

Sevrnění zvolna polevilo. Leia zvedla z nočního stolku poloprázdnou sklenici, vypila ji až do dna a měla co dělat, aby nezkřivila tvář. Teplé mléko se na seznamu jejích oblíbených nápojů nacházelo docela nízko, jenže se ukázalo, že je to jeden z nejrychlejších způsobů, jak utišit pravidelné bolesti jejího trávicího traktu. Lékaři jí sdělili, že nejhorší nevolnosti by měly každým dnem ustát. Upřímně doufala, že mají pravdu.

Ze sousedního pokoje se ozval tichý zvuk kroků. Leia jednou rukou honem postavila sklenici zpátky na noční stolek a druhou si přitáhla pokrývku k bradě. Lampička vedle postele pořád ještě svítila, a Leia se natáhla v Síle a zkusila ji zhasnout.

Lampička ani neblikla. Leia zaskřípala zuby a zkusila to znovu. Ani tentokrát to nezabralo. Dosud nevládla Sílou natolik, aby dokázala manipulovat něčím tak nepatrným, jako byl vypínač. Vymotala se z pokrývky a vymrštila k němu ruku.

Na druhé straně místnosti se otevřely dveře. Stála v nich vysoká žena v županu. „Vaše Výsosti?“ zavolala tiše a odhrnula si třpytivé bílé vlasy z očí. „Jste v pořádku?“

Leia si povzdechla a vzdala to. „Pojď dál, Winter. Jak dlouho posloucháš za dveřmi?“

„Já jsem neposlouchala,“ ohradila se Winter, když vklouzla do místnosti. Vypadala skoro uraženě, co si to o ní Leia myslí. „Uviděla

jsem pod vašimi dveřmi světlo a říkála jsem si, jestli něco nepotřebujete.“

„Nic mi není,“ ujistila ji Leia a v duchu se ptala, jestli ji ta žena někdy přestane uvádět v úžas. Winter, probuzená uprostřed noci, vypadala dokonce i ve starém županu a s rozcuchanými vlasy mnohem královštěji než Leia v nejlepší formě. Leia už se ani nepamatovala, kolikrát – když obě žily jako děti na Alderaanu – nějaký návštěvník místokrálova dvora automaticky předpokládal, že Winter je ve skutečnosti princezna Leia.

Ale Winter na to nejspíš nezapomněla. Člověk, který si dokázal zapamatovat rozhovor slovo od slova, si určitě dokázal vybavit i to, kolikrát si ho spletli s princeznou.

Leia si často říkala, co by si asi pomysleli ostatní členové Prozatímní rady, kdyby věděli, že mlčenlivá asistentka, která sedává po jejím boku na oficiálních poradách nebo vedle ní postává při neoficiálních rozhovorech na chodbách, v podstatě nahrává každé jejich slovo. Měla podezření, že některým z nich by se to ani trochu nelíbilo.

„Mohu vám donést ještě trochu mléka, Vaše Výsosti?“ zeptala se Winter. „Nebo sušenky?“

„Ne, díky,“ zavrtila Leia hlavou. „Žaludek mě netrápí. Jde o... no, vždyť víš. Jde o Luka.“

Winter přikývla. „O to, co ho tíží už devět týdnů?“

Leia se zamračila. „To už je to tak dlouho?“

Winter pokrčila rameny. „Měla jste spoustu práce,“ řekla s obvyklou dávkou diplomacie.

„To mi povídej,“ řekla Leia suše. „Já nevím, Winter – vážně nevím. Řekl Threepiovi, že mu chybí Ben Kenobi, ale já mám pocit, že to není všechno.“

„Možná to nějak souvisí s vašim těhotenstvím,“ naznačila Winter. „Těch devět týdnů by zhruba odpovídalo.“

„Ano, já vím,“ přisvědčila Leia. „Jenže ve stejné době začali Mon Mothma s admirálem Ackbarem prosazovat, abychom přesunuli sídlo vlády sem na Coruscant. A tehdy jsme také dostali první zprávy z hraničních oblastí, že velení nad Imperiální flotilou převzal

jakýsi tajemný taktický génius.“ Zvedla ruce dlaněmi vzhůru. „Můžeš si vybrat.“

„Asi budete muset prostě počkat, dokud vám to neřekne sám.“ Winter se zamyslela. „Až se vrátí kapitán Solo, možná z něj něco vytáhne.“

Leia přitiskla palec a ukazováček k sobě. Přelila se přes ni vlna hněvivé osamělosti. Han si klidně odletěl na další z těch hloupých kontaktních misí a nechal ji tu docela samotnou –

Nával hněvu opadl, rozpuštěn v pocitu viny. Ano, Han byl už zase pryč; jenže ani v době, kdy pobýval na Coruscantu, se málem ani neviděli. Budování nové vlády představovalo nesmírný úkol, který si žádal stále více jejího času. Často se během dne ani nestihla najíst, natož být se svým manželem.

Ale je to moje práce, napomenula se přísně; a byla to práce, kterou mohla bohužel vykonávat pouze ona. Na rozdíl od naprosté většiny ostatních hodnostářů Aliance měla rozsáhlé znalosti jak v teoretických, tak praktických aspektech fungování politiky. Vyrostla v královském paláci na Alderaanu, od svého pěstouna se učila, jak vládnout celé soustavě – a byla v tom tak úspěšná, že se ještě před svými dvacátými narozeninami stala jeho zástupkyní v Imperiálním senátu. Bez jejích zkušeností by se celá vláda mohla složit jako domeček z karet, zvlášť v této kriticky důležité rané fázi novorepublikového vývoje. Za pár měsíců – pouhých pár měsíců – snad bude moct konečně v práci trochu polevit. Potom to všechno Hanovi vynahradí.

Pocit viny odezněl. Osamělost však zůstávala.

„Možná,“ odpověděla své pobočnici. „Mezitím bychom se obě měly prospat. Zítra nás čeká rušný den.“

Winter trochu povytáhla obočí. „Jsou snad i nějaké jiné dny?“ otázala se s náznakem Leiiny někdejší ironie.

„Ale no tak,“ kárala ji naoko Leia. „Na takovou zahořklost jsi ještě moc mladá. Myslím to vážně – šup s tebou do postele.“

„Určitě už nic nepotřebujete?“

„Určitě. Klidně běž na kutě.“

„Tak dobře. Dobrou noc, Vaše Výsosti.“

Winter vyklouzla z pokoje a zavřela za sebou dveře. Leia se natáhla na postel, přikryla se a přesunula polštáře do víceméně pohodlné polohy. „Vy dva se taky dobře vyspěte,“ řekla tiše svým děťátkům a znovu si jemně pohladila břicho. Han už párkrát poznamenal, že člověk, který mluví s vlastním břichem, je tak trochu blázen. Leia se ovšem domnívala, že podle Hanova tajného přesvědčení je tak trochu blázen *každý*.

Strašně jí chyběl.

S povzdechem se natáhla k nočnímu stolku a zhasla. Nakonec přece jen usnula.

* * *

O čtvrt galaxie dál upíjel Han Solo ze svého poháru a sledoval částečně organizovaný chaos, který panoval všude kolem něj. *Copak jsme z týchle párty zrovna nevypadli?* citoval v duchu sám sebe.

Přesto bylo příjemné vědět, že v galaxii, která se horlivě obracela vzhůru nohama, existovalo něco, co se nikdy nezmění. Kapela vyhrávající v rohu byla jiná, čalounění v boxu o dost méně pohodlné, ale jinak vypadala kantýna v Mos Eisley úplně stejně jako dřív. Stejně jako toho dne, kdy se tu poprvé setkal s Lukem Skywalkerem a Obi-Wanem Kenobim.

Připadalo mu, že to bylo někdy v předminulém životě.

Chewbacca vedle něj tiše zamručel. „Žádnej strach, on přijde,“ uklidňoval ho Han. „To je prostě Dravis. Mám dojem, že nikdy v životě nepřišel nikam včas.“

Pomalou přejížděl očima po štamgastech. Ne, opravil se, ještě jedna věc se tu změnila: nebyli tu skoro žádní pašeráci, kteří tuhle kantýnu kdysi hojně navštěvovali. Ten, kdo převzal zbytky Jabbovy organizace, zjevně své sídlo přesunul mimo Tatooine. Han upřel pohled na zadní dveře kantýny a v duchu si udělal poznámku, že se na to Dravise musí zeptat.

Pořád se ještě díval stranou, když na stůl padl stín. „Nazdar, Solo,“ řekl posměšný hlas.

Han napočítal do tří a pak se za tím hlasem ledabyle otočil. „Zdravím tě, Dravisi,“ kývl. „Dlouho jsme se neviděli. Posad se.“

„Jasně,“ zazubil se Dravis. „Hned jak ty a Chewie položíte ruce na stůl.“

Han na něj uraženě pohlédl. „Ale no ták,“ protáhl a uchopil pohár oběma rukama. „Myslíš, že bych tě zval až sem jenom proto, abych tě zastřelil? Jsme přece starý kámoši, ne?“

„Jasně že jsme,“ přikývl Dravis, a když si sedal, přešel Chewbaccu zkoumavým pohledem. „Ale já slyšel, že ses polepšil.“

Han výmluvně pokrčil rameny. „Slovo *polepšil* se dá vykládat všelijak.“

Dravis povytáhl obočí. „Tak to teda upřesním,“ řekl ironicky. „Slyšel jsem, že ses přidal k rebelský Alianci, dotáhnuls to na generála, vzal sis bejvalou alderaanskou princeznu a zadělal sis na dvojčátka.“

Han mávl skromně rukou. „Už je to pár měsíců, co jsem se tý generálský funkce vzdal.“

Dravis si odfrkl. „Tak to pardon. O co tady jde? Má to bejt nějaký varování?“

Han se zachmuřil. „Jak to myslíš?“

„Nehraj si na nevinátka, Solo,“ řekl Dravis a škádlivý tón z jeho hlasu zmizel. „Nová republika místo Impéria – to je všechno moc pěkný, rozkošný a milý, ale ty víš stejně dobře jako já, že pašerákům je to putna. Takže jestli je tohle oficiální výzva, abysme ukončili naši obchodní činnost, tak dovol, abych se ti vysmál do ksichtu a vysmáhnul odsud.“ Začal se pomalu zvedat.

„Nic takovýho,“ řekl mu Han. „Vlastně bych tě rád najal.“

Vstávající Dravis ztuhl. „Cože?“ zeptal se ostražitě.

„Slyšels dobře,“ potvrdil mu Han. „Najímáme pašeráky.“

Dravis si zase sedl. „Má to co dělat s tím vaším bojem proti Impériu?“ chtěl vědět. „Protože jestli jo –“

„Nemá,“ ujistil ho Han. „Je kolem toho fůra keců, ale v zásadě jde o to, že Nová republika teď má zoufalej nedostatek nákladních lodí, nemluvě o zkušených pilotech. Jestli si chceš vydělat rychlý a poctivý prachy, máš ideální příležitost.“

„Eh-hm.“ Dravis se opřel, jednu ruku položil na opěradlo židle a podezíravě si Hana změřil. „Tak v čem je háček?“

Han zakroutil hlavou. „Žádný háček. Potřebujeme lodě a piloty, abysme znova rozjeli mezihvězdný obchod. Ty je máš. To je celý.“

Zdalo se, že to Dravis převrací v hlavě. „Proč bych měl pracovat pro tebe za nějakou almužnu?“ ptal se. „Proč bych nemoh to zboží prostě pašovat a na každý cestě vydělat víc?“

„To bys moh,“ připustil Han. „Ale jenom kdyby tví zákazníci museli platit takový cla, že by se jim vyplatilo najímat pašeráky. A v tohle případě –“ usmál se, „platit nebudou.“

Dravis ho zpražil pohledem. „Jdi se vycpat, Solo. Nová vláda se může utlouct po penězích – a ty mi chceš nakukat, že nezačne chrlit daně a cla jak na běžícím páse?“

„Věř si, čemu chceš,“ řekl Han o něco mrazivějším hlasem. „Klidně to zkus. Až se přesvědčíš sám, tak mi dej vědět.“

Dravis se hryzal zevnitř do tváře a nespouštěl oči z Hanových. „Víš, Solo,“ prohodil zamyšleně, „kdybych ti nevěřil, tak bych sem nepřišel. Možná jsem byl taky trochu zvědavý, jakou lumpárnu chystáš. A možná bych byl ochotnej tomu věřit, aspoň dost na to, abych to vyzkoušel. Ale můžu ti říct rovnou, že spousta jinejch v můj skupině tomu věřit nebude.“

„Proč ne?“

„Protože jseš teď počestnej občan, proto. No netvař se tak uraženě – prostě jsi vypadnul z branže, takže už si ani nepamatuješ, co to vobnáší. Pašeráka pohánějí zisky, Solo. Zisky a vzrušení.“

„Takže co teď budeš dělat – podnikat v imperiálních soustavách?“ opáčil Han a lovil z paměti všechny ty lekce z diplomacie, které mu udělila Leia.

Dravis pokrčil rameny. „Impérium platí,“ řekl prostě.

„Zatím možná,“ připomněl mu Han. „Ale jeho teritorium se scvrkává už pět let a brzo bude ještě menší. Naše síly jsou teď zhruba vyrovnaný a naši lidi mají větší motivaci a mnohem lepší výcvik než oni.“

„Možná.“ Dravis povytáhl obočí. „Ale možná taky ne. Doslech-
nul jsem se, že prej tam velí někdoovej. Párkrát už vám to pěkně natřel – naposled třeba v soustavě Obroa-skai. Prej jste tam nedávno ztratili elominský operační svaz. Takovej pech, přijít najednou o tolik lodí.“

Han zaskřípal zuby. „Uvědom si, že kdo to natře nám, může to brzy natřít i tobě.“ Namířil na Dravise prst. „A jestli si myslíš, že má Nová republika hlad po penězích, představ si, jak hladový teď musí být Impérium.“

„Je to jedno velký dobrodružství,“ rozhodil Dravis lehkovážně rukama a vstal. „Opravdu jsem tě zase rád viděl, Solo, ale teď už musím běžet. Pozdravuj ode mě princeznu.“

Han si povzdechl. „Hlavně vyříd' svým lidem naši nabídku, jo?“

„Jasně že vyřídím. Třeba se najde někdo, kdo ji vezme. Jeden nikdy neví.“

Han přikývl. Víc toho od setkání s Dravisem nemohl čekat. „Ještě poslední věc, Dravisi. Kdo je teď největší ryba v rybníku, když je Jabba mrtvej?“

Dravis si ho zamyšleně prohlédl. „No... řek bych, že to není žádný tajemství,“ usoudil. „Je ti jasný, že oficiální čísla neexistují. Ale kdybych si měl na někoho vsadit, své peníze bych dal na Talona Karrda.“

Han sraštil čelo. O Karrdovi už samozřejmě slyšel, ale ani zmínku o tom, že by jeho organizace byla v horní desítce, natož na špičce. Buď se Dravis pletl, anebo byl Karrde z těch, co upřednostňují nenápadnost. „Kde ho najdu?“

Dravis se vychytrale usmál. „To bys rád věděl, co? Možná ti to jednou povím.“

„Dravisi –“

„Musím letět. Měj se, Chewie.“

Začal se odvracet, ale pak se zarazil. „Jo, a mimochodem – mohli byste tamhle svému kámošovi vyřídít, že je ta nejhorší napodobenina tělesného strážce, jakou jsem kdy viděl? Říkal jsem si, že byste to měli vědět.“ S dalším úšklebkem se otočil a začal se proplétat davem.

Han se zasmušile díval za ním. Aspoň že byl Dravis ochotný otočit se k němu zády, když odcházel. Někteří z pašeráků, které už zkontaktoval, mu nedůvěřovali ani natolik. Alespoň nějaký pokrok.

Chewbacca vedle něj zavrčel něco hanlivého. „A co bys taky čekal, když v radě sedí admirál Ackbar?“ pokrčil Han ramený. „Calamari ani šli pašerákům po krku už před válkou a všichni si to pamatují.“

Neboj, oni si to rozmyslí. Nebo aspoň některý z nich. Ať si Dravis blábolí o zisku a vzrušení, co chce – když jim nabídneš bezpečnej dok a když jim zaručíš, že po nich nikdo nebude střílet a nikdo je nebude odírat jako Jabba, dřív nebo pozdějc projeví zájem. Pojď, vypadnem odsud.“

Vyklouzl z boxu a zamířil k baru, za kterým se rýsoval východ z kantýny. V polovině cesty se zastavil u jednoho z ostatních boxů a podíval se dolů na osamělého muže, který tam seděl. „Mám pro tebe vzkaz,“ oznámil. „Mám ti vyřídit, že jseš ta nejhorší napodobenina tělesného strážce, jakou kdy Dravis viděl.“

Wedge Antilles se na něj zazubil a vstal od stolu. „Myslel jsem, že o to právě šlo,“ řekl a prohrábl si černé vlasy.

„Jo, ale Dravis si to nemyslel.“ Han však musel připustit, že na Dravisově poznámce něco bylo. Wedge nepůsobil jako pěst na oko snad jenom tehdy, když seděl v kokpitu X-wingu a vyráběl ze stíhaček TIE šrot. „Kde je vůbec Page?“ rozhlédl se Han.

„Přímo tady, pane,“ ozval se tichý hlas u jeho ramene.

Han se otočil. Vedle něj se objevil středně vysoký, zcela nevýrazný a nenápadný muž. Takový, jakého si nikdo ani nevšimne; takový, jaký dokáže splynout téměř s každým prostředím.

A s tím se také počítalo. „Viděl jsi něco podezřelého?“ zeptal se ho Han.

Page zavrtěl hlavou. „Žádná záloha; žádné zbraně kromě jeho blasteru. Ten chlap vám asi vážně věřil.“

„Jo. Pokrok.“ Han se naposledy rozhlédl po kantýně. „Tak jdeme. Už takhle dorazíme zpátky na Coruscant se zpožděním. Cestou to chci vzít přes Obroa-skai.“

„Kvůli tomu pohřešovanému elominskému operačnímu svazu?“ ptal se Wedge.

„Jo,“ potvrdil zasmušile Han. „Chci se podívat, jestli už přišli na to, co se s ním stalo. S trochou štěstí se možná dozvíme, kdo jim to udělal.“

KAPITOLA 3

Rozkládací stůl v soukromé kanceláři Talona Karrda byl prostřený, jídlo bylo připravené k podávání a Talon Karrde zrovna naléval víno, když se ozvalo zaklepání na dveře. Načasování měl jako obvykle dokonalé. „Maro?“ zavolal.

„Ano,“ přisvědčil mladý ženský hlas za dveřmi. „Chtěl jsi, abych k tobě přišla na večeři.“

„Ano. Pojď dál, prosím.“

Dveře se otevřely a dovnitř vplula s obvyklou kočičí ladností Mara Jade. „Ale neříkal jsi –“ zelené oči jí zalétly k bohatě prostřenému stolu, „– proč,“ dokončila podstatně odlišným tónem a chladně si Karrda změřila.

„Ne, není to tak, jak myslíš,“ ujistil ji Karrde a pokynul jí k židli naproti sobě. „Je to pracovní večeře – nic víc, nic méně.“

Za stolem se ozvalo cosi mezi zaštekáním a zapředením. „Přesně tak, Drangu – pracovní večeře,“ řekl Karrde a otočil se za zvukem. „No tak, mazej ven.“

Vornskr vykoul zpoza stolu, přední tlapy zatíнал do koberce a čenichem rejdlil po zemi, jako by byl na lovu. „Řekl jsem ven,“ opakoval Karrde přísně a ukázal na otevřené dveře za Marou. „Misku máš v kuchyni. Sturm už tam je – nejspíš už ti zbaštil půlku večeře.“

Drang zdráhavě obešel stůl, zhrzeně si pro sebe cosi mručel a šoural se ke dveřím. „Nehraj si na chudáčka,“ pokáral ho Karrde a zvedl z mísy kousek vařené bruallky. „Tumáš – to ti snad zlepší náladu.“

Hodil maso ke dveřím. Drangova letargie byla rázem ta tam – vrhl se za jídlem a chňapl ho, ještě než dopadlo na podlahu. „Tak,“ zavolal za ním Karrde. „A teď běž a pochutnej si na večeři.“

Vornskr odběhl. „To bychom měli,“ pravil Karrde a znovu se soustředil na Maru. „Kde jsme to přestali?“

„Říkal jsi, že je to pracovní večeře,“ odpověděla Mara stále trochu chladným hlasem. Posadila se naproti němu a prohlédla si stůl. „Rozhodně je to ta nejpříjemnější pracovní večeře, jakou jsem v poslední době měla.“

„O to právě jde.“ Karrde si také sedl a natáhl se k podnosu. „Myslím, že je dobré si čas od času připomenout, že když je někdo pašerák, nemusí být automaticky taky barbar.“

„Aha,“ pokývala hlavou Mara a upila z číše trochu vína. „Jsem si jistá, že většina tvých lidí je za to připomenutí opravdu vděčná.“

Karrde se pousmál. Neobvyklá situace ji zjevně nevyvedla z míry. Měl tušit, že na někoho, jako je Mara, taková finta nezabere. „Večer je díky tomu zajímavější,“ souhlasil. „Zvlášť –“ zahleděl se na ni, „– když se mluví o povýšení.“

Po tváři se jí mihl téměř nepostřehnutelný náznak překvapení. „O povýšení?“ opakovala opatrně.

„Ano,“ přisvědčil, naložil na talíř porci bruallky a postavil ho před ni. „Přesněji řečeno o tvém.“

Do očí se jí vrátil ostražitý pohled. „Uvědomuješ si, že jsem u skupiny jenom šest měsíců?“

„Přesněji pět a půl,“ opravil ji. „Ale čas nebyl ve vesmíru nikdy tak důležitý jako schopnosti a výsledky... a tvoje schopnosti a výsledky jsou velice působivé.“

Pokrčila rameny a rudozlaté vlasy se jí při tom zaleskly. „Měla jsem prostě štěstí,“ prohlásila.

„Štěstí v tom určitě sehrálo roli,“ souhlasil. „Podle mě ale to, co většina lidí nazývá štěstím, není často nic jiného než přirozený talent a schopnost vytěžit z příležitosti co nejvíc.“

Obrátil se k bruallkám a také si trochu nabral. „Pak je tu tvé nadání pro pilotování hvězdných lodí, tvoje schopnost vydávat i poslouchat rozkazy –“ s drobným úsměvem ukázal na stůl, „– a tvoje dovednost přizpůsobit se neobvyklým a nečekaným situacím. Pro pašeráka jsou to samé užitečné vlastnosti.“

Odmlčel se, ale Mara zůstala zticha. Někdy v minulosti se zřejmě naučila, kdy se nemají klást otázky. Další užitečná vlastnost. „Zkrátka a dobře, Maro, jsi prostě příliš cenná na to, abychom tě používali jako zálohu nebo dokonce řadovou obsluhu,“ uzavřel. „Rád bych tě začal zaučovat, aby ses nakonec stala mým zástupcem.“

Tentokrát se její překvapení nedalo přehlédnout. Zelené oči se jí na okamžik rozšířily a pak se zase přivřely. „Jaké by byly mé nové povinnosti?“ zeptala se.

„Doprovázela bys mě na cestách,“ odpověděl Karrde a napil se vína. „Byla bys při tom, když dojednávám nové obchody, navštěvovala bys naše stálé zákazníky, aby měli příležitost tě poznat – takovéhle věci.“

Pořád měla podezření – viděl jí to na očích. Podezření, že jeho nabídka je jen kouřová clona, která má zamaskovat nějakou osobnější žádost z jeho strany. „Nemusíš mi hned odpovídat,“ řekl jí. „Promysli si to, nebo si promluv s lidmi, kteří jsou u organizace déle.“ Pohlédl jí přímo do očí. „Řeknou ti, že já svým lidem nelžu.“

Rty se jí zvlhnily. „To už jsem slyšela,“ řekla opět neutrálním tónem. „Ale pamatuj si, že když mi dáš takovou pravomoc, tak ji taky využiju. Struktura celé organizace potřebuje překopat –“

Na Karrdově stole zapípal interkom a Mara se odmlčela. „Ano?“ zavolal Karrde.

„Tady Aves,“ ozval se hlas. „Myslel jsem, že byste rád věděl, že máme společnost: na oběžnou dráhu právě vstoupil imperiální hvězdný destruktor.“

Karrde pohlédl na Maru a vstal. „Víme, co je zač?“ zeptal se, položil ubrousek vedle talíře a obešel stůl, aby viděl na obrazovku.

„Poslední dobou zrovna nevysílají ID signály,“ zavrtěl hlavou Aves. „Písmena na boku se na tuhle dálku nedají přečíst, ale Torve hádá, že je to *Chimaera*.“

„Zajímavé,“ zamumlal Karrde. Velkoadmirál Thrawn osobně.
„Vysílali něco?“

„Nic jsme nezachytili – okamžik. Vypadá to na... ano, vypouštějí raketoplán. Oprava, dva raketoplány. Odhadovaný místo přistání...“
Aves se na okamžik zamračil na něco mimo obrazovku. „Odhadovaný místo přistání někde tady v lese.“

Karrde koutkem oka zahlédl, jak Mara ztuhla. „Takže ne v některém městě na okraji?“ zeptal se Avese.

„Ne, rozhodně v lese. Necelých padesát kilometrů odsud.“

Karrde si jemně promnul spodní ret a zvažoval své možnosti.
„Pořád jenom dva raketoplány?“

„Zatím je to všechno.“ Aves se zatvářil nervózně. „Mám vyhlásit poplach?“

„Kdepak. Podíváme se, jestli nepotřebují pomoc. Dej mi volací kanál.“

Aves otevřel ústa a zase je zavřel. „Dobře,“ řekl, zhluboka se nadechl a ťukl do panelu vedle obrazovky. „Můžete mluvit.“

„Děkuji. Imperiální hvězdný destruktore *Chimaero*, tady je Talon Karrde. Mohu vám být nějak nápomocen?“

„Neodpovídají,“ zamumlal Aves. „Třeba nechtějí vzbudit pozornost.“

„Kdo nechce budit pozornost, nelétá v hvězdném destrukturu,“ podotkl Karrde. „Ne, oni teď mají nejspíš plné ruce práce s tím, aby prohnali moje jméno palubními záznamy. Někdy by bylo zajímavé zjistit, co tam na mě mají. Jestli vůbec něco.“ Odkáslal si. „Hvězdný destruktore *Chimaero*, tady je –“

Avesův obličej na obrazovce najednou vystřídala tvář muže ve středním věku s kapitánskými insigniemi. „Tady kapitán Pellaeon z *Chimaery*,“ řekl muž stroze. „Co chcete?“

„Pouze se chovat jako sousedé,“ odpověděl mu Karrde prostě. „Viděli jsme přistávat dva vaše raketoplány a napadlo nás, jestli vy nebo velkoadmirál Thrawn nepotřebujete nějakou pomoc.“

Kůže kolem Pellaeonových očí se nepatrně napnula. „Kdo?“

„Aha,“ pokýval Karrde hlavou a dovolil si drobný úsměv. „Samozřejmě. Ani já jsem o velkoadmirálu Thrawnovi nikdy neslyšel.“

Rozhodně ne v souvislosti s *Chimaerou*. A už vůbec ne v souvislosti s jistými průzkumnými výpady do několika soustav v oblasti Paonid/Obroa-skai.“

Mužovy oči se přivřely ještě víc. „Jste velice dobře informovaný, pane Karrde,“ řekl Pellaeon hedvábným hlasem, pod nímž ale číhala hrozba. „Až jeden žasne, kde mohl poďradný pašerák k takovým informacím přijít.“

Karrde pokrčil rameny. „Moji lidé poslouchají, co se kolem nich povídá; já ty střípky skládám dohromady. Hádám, že podobně pracuje i vaše zpravodajská služba. Mimochodem, pokud chtějí vaše raketoplány přistát v lese, měl byste jejich posádky varovat, aby byly opatrné. Žije tam několik nebezpečných predátorů a kvůli vysokému obsahu kovů ve stromech jsou senzory přinejlepším nespolehlivé.“

„Děkuji vám za radu,“ řekl Pellaeon stále ještě mrazivým hlasem. „Nezdrží se tam dlouho.“

„Aha,“ přikývl Karrde a v duchu probíral jednotlivé možnosti. Naštěstí jich nebylo mnoho. „Takže si jdou zalovit?“

Pellaeon ho obdařil shovívavým úsměvem. „Informace o imperiálních aktivitách jsou velice cenné. Člověk ve vaší branži by to měl vědět.“

„Jistě,“ souhlasil Karrde a bedlivě ho sledoval. „Ale čas od času je možné udělat výhodný obchod. Jste tu kvůli ysalamiriům, že ano?“

Pellaeonovi zamrzl úsměv na rtech. „Tady se žádné obchody dělat nebudou, Karrde,“ pronesl po chvíli, jako když máslo ukrajuje. „A *cenný* může znamenat také *nákladný*.“

„Pravda,“ řekl Karrde. „Pokud se ovšem neobchoduje s něčím, co má podobnou hodnotu. Předpokládám, že s jedinečnými vlastnostmi ysalamiriů už jste obeznámeni – jinak byste tu ani nebyli. Mohu také předpokládat, že znáte i poněkud esoterický způsob, jak je bezpečně sundat z jejich větví?“

Pellaeon si ho prohlížel a tvář měl plnou podezření. „Nabyl jsem dojem, že ysalamiriové neměří více než půl metru a nejsou draví.“

„Nemluvil jsem o *vašem* bezpečí, kapitáne,“ řekl Karrde, „ale o jejich. Když je teď sundáte z větví, zabijete je. Ysalamiriové jsou

v tomto období přirostlí – jejich drápky se prodloužily a vrostly do větví, které obývají.“

„A vy, předpokládám, znáte způsob, jak se to má provést?“

„Ano, někteří z mých lidí ho znají,“ přisvědčil Karrde. „Jestli chcete, mohu jednoho z nich poslat na místo přistání vašich raketoplánů. Ta metoda není kdovíjak obtížná, ale opravdu si žádá malou ukázkou.“

„Ovšem,“ opáčil Pellaeon ironicky. „A cena za tuto tajuplnou ukázkou...?“

„Žádná cena, kapitáne. Jak jsem říkal, jen se chceme chovat jako sousedé.“

Pellaeon naklonil hlavu na stranu.

„Vaši velkorysost si zapamatujeme.“ Chvilí hleděl Karrdovi do očí; o dvojím smyslu jeho slov nebylo pochyb. Jestli Karrde chystá nějakou zradu, taky si to budou pamatovat. „Oznámím raketoplánům, že mají čekat na vašeho experta.“

„Bude tam. Na shledanou, kapitáne.“

Pellaeon se natáhl kamsi mimo kameru a na obrazovce ho znovu vystřídala Avesova tvář. „Slyšel jsi všechno?“ zeptal se ho Karrde.

Aves přikývl. „Dankin a Chin už žhaví jeden Skipray.“

„Výborně. Ať udržují otevřený kanál. Jakmile se vrátí, budu s nimi chtít mluvit.“

„Jasně.“ Displej se vypnul.

Karrde odstoupil od panelu, krátce pohlédl na Maru a znovu si sedl ke stolu. „Omlouvám se za to vyrušení,“ řekl zdvořile, nalil si ještě trochu vína a koutkem oka ji při tom pozoroval.

Zelené oči se pomalu vrátily z nekonečna. A když na něj pohlédla, obličejové svaly se jí uvolnily z mrtvolné ztuhlosti. „Ty je za to vážně nechceš zkásnout?“ zeptala se a trochu nejistě sáhla po své vlastní číši s vínem. „Oni by tě určitě donutili zaplatit, kdybys po nich něco chtěl. Na ničem jiném dneska Impériu nezáleží – jenom na penězích.“

Pokrčil rameny. „Naši lidé je mohou sledovat od okamžiku, kdy přistanou, do chvíle, kdy odstartují. To mi připadá jako odpovídající odměna.“

Upřeně na něj pohlédla. „Ty nevěříš, že přiletěli jenom pro ysalamirie, že ne?“

„Kdepak.“ Karrde si vložil do úst kousek bruallky. „Alespoň pokud pro ně nenašli nějaké využití, o kterém zatím nevíme. Letět takovou dálku a sbírat ysalamirie ze stromů by bylo plýtvání silami, pokud je potřebují proti jedinému Jedimu.“

Mara znovu odvrátila zrak. „Možná nejdou po Skywalkerovi,“ zamumlala. „Možná našli nějaké další Jedie.“

„To se mi nezdá,“ řekl Karrde a pozorně ji sledoval. Ty emoce v jejím hlase, když vyslovila jméno Luka Skywalkera... „Císař je prý všechny smetl hned v prvních dnech Nového řádu. Ledaže,“ dodal, když ho napadlo něco dalšího, „by našli Dartha Vadera.“

„Vader zemřel na Hvězdě smrti,“ řekla Mara. „Spolu s císařem.“

„Ano, to se povídá, ale –“

„Zemřel tam,“ přerušila ho Mara ostře.

„Jistě,“ přikývl Karrde. Po pěti měsících bedlivého pozorování se mu podařilo odhalit několik témat, která u Mary zaručeně vyvolávala silnou emocionální reakci. Zesnulý císař patřil mezi ně, stejně jako předendorské Impérium.

A na opačném pólu toho emocionálního spektra byl Luke Skywalker. „Nicméně,“ pokračoval zamyšleně, „pokud si velkoadmirál myslí, že má dobrý důvod mít na svých lodích ysalamirie, možná bychom měli následovat jeho příkladu.“

Mara k němu náhle obrátila zrak. „Proč?“

„Z prosté opatrnosti,“ odpověděl Karrde. „Proč se ptáš?“

Díval se, jak Mara svádí krátký vnitřní boj. „Připadá mi to jako ztráta času,“ prohlásila. „Thrawn se nejspíš honí za vlastním stínem. A navíc, jak chceš na lodi udržet ysalamirie naživu, pokud tam spolu s nimi nepřesadí i stromy?“

„Thrawn má určitě nějaký nápad, jak to zařídit,“ ujistil ji Karrde. „Dankin a Chin už budou vědět, jak z nich vytáhnout podrobnosti.“

Oči se jí podivně zakalily. „Ano,“ zamumlala hlasem, který přiznával porážku. „O tom nepochybuju.“

„A mezitím,“ řekl Karrde a předstíral, že si ničeho nevšiml, „musíme projednat zbytek pracovních záležitostí. Jestli si dobře